

Julia Kristeva Laureátka roku 2008

Narodila se 24. června 1941, v Bulharsku. Na Sofijské univerzitě získala diplom v roce 1963. V roce 1966 se Kristeva se odstěhovala do Francie, kde pokračovala ve studiu na Pařížské univerzitě, doktorát získala v roce 1973. Při studiu publikovala několik statí v oboru lingvistické filozofie a přispěla do časopisu *Tel quel*, jehož redaktor, Philippe Sollers, se později stal jejím manželem. Brzy se stala součástí hlavního intelektuálního kruhu své doby. Zařadila se mezi osobnosti jako byli Jacques Derrida, Michel Foucault, Roland Barthes, Denis Roche, Jean Thibautaud a další. Intelektuální život a osobnosti této doby později vylíčila Kristeva v románu, který nazvala *Samurajové* („*Les Samourais*“, 1990). V letech 1967 – 1973 pracovala jako výzkumná asistentka u antropologa Claude Lévi-Strausse. Od roku 1973 do roku 1999 byla profesorkou lingvistiky na Pařížské univerzitě. Od roku 1999 „*professeur classe exceptionnelle*“ (mimořádnou profesorkou) a ředitelkou doktorského programu. V Paříži si založila v roce 1978 soukromou psychoanalytickou praxi. Nejvíce se proslavila svým příspěvkem k literární teorii publikací: „*Polylogue*“ z roku 1977 (do angličtiny přeloženo jako „*Desire in Language: A Semiotic Approach to Literature and Art*“) a výzkumem moderní poezie a prózy z roku 1974 „*La Revolution du langage Poétique, l'avant-garde a la fin du XIXe siecle, Lautréamont et Mallarmé*“ (do angličtiny přeloženo jako „*Revolution in Poetic Language*“).

Má jednoho syna.

Je spisovatelkou, pedagožkou, lingvistkou, psychoanalytičkou a literární teoretičkou. Kristeva zakládá svou teoretickou práci na dvou komponentech všech lingvistických operací – sémiotickém – vyjadřuje objektivní významy a na – symbolickém – rytmickém, nelogickém elementu. „Básnický jazyk“ je pro ni souhra sémiotického a symbolického, které se navzájem přetvářejí, transformují, a přitom poskytují ve své mluvené podobě rozmanité významy. Oba dva, spisovatel i čtenář se podílejí na tomto dialogu mezi sémiotickým a symbolickým a spolupracují vytvářejíc básnický jazyk, který je subjektivní, proměnlivý a otevřený nesčíslným interpretacím.

Psychoanalytické práce Kristevy zahrnují „*Pouvoirs de l'horreur, Essai sur l'abjection*“ z roku 1980 (do angličtiny přeloženo jako „*Powers of Horror: An Essay on Abjection*“), „*Histoires d'amour*“ z roku 1983 (do angličtiny přeloženo jako „*Tales of Love*“) a „*Soleil noir: dépression et mélancolie*“ z roku 1987 (do angličtiny přeloženo jako „*Black Sun: Depression and Melancholia*“).

„*Moje zkušenost s psychoanalýzou způsobila, že jsem ostražitější k banalitě života a k fádánímu bohatství každodenního jazyka, který mi umožnil alespoň na čas vyjít ven ze symbolického asketismu teorie.*“.... *Můžeme říci, že psychoanalýza sblížila Kristevu s básnickou řečí. Psychoanalytický pohled dodal symbolickému jazyku, kterým Kristeva sleduje literaturu, umění, ženy i svět, skutečnou celistvost a jasnost, jakou má literatura.*“
(L. Heczková: *Revolty, mateřství a sémiotika*, doslov v knize Julie Kristevy: *Jazyk lásky*)

Navzdory činnosti v akademické sféře, její pedagogické dráze a častým cestám do zahraničí, našla si Kristeva čas k psaní prózy. Dopisovatel *New York Times Books Review*, Mark Edmundson, označil román „*Possessions*“ jako intelektuální detektivní příběh, který reflektuje oblíbená témata Kristevy – depresi, jazyk, boj mezi pohlavími, horor, psychoanalýzu a mateřství.